

ikke fortjener Kritik i højere Grad end ved saa mange andre Lejligheder. Man maa huske paa, at Lovforslaget er og har maattet være forfattet af Jurister. Saavel Bestemmelserne i selve Lovforslaget som, hvad der er udtalt i Bemærkningerne, skulle senere tjene til Vejledning for Domstolene, og af den Grund kan der være det i Sproget, som vi ikke vilde benytte til daglig Brug. Da jeg gennemlæste det ærede Medlems Udtalelser i Tidenden, maa jeg for Resten tilstaa, at jeg et enkelt Sted fandt en Periode, der gjorde, at jeg tog mig til Hovedet og tænkte: Det er da nu heller ikke saa fortræffeligt Dansk. I det hele er det en gældende Regel, at det er lettere at se Fejlen hos andre end selv at udføre noget priseligt. Det ærede Medlem er ellers en Mester i Sproget og har selvfølgelig Lov til her at udtale en Kritik, og jeg skal ikke frakende det ærede Medlems Kritik Berettigelse.

Jeg glæder mig over den Forbunds-fælle, jeg har faaet i det ærede Medlem i Spørgsmaalet om Beskyttelse for Oversættelser. Det ærede Medlem angreb ganske vist Motiverne paa dette Punkt og udtalte noget, der lød som et stærkt Paradoks: Det er saa langt fra, at et Arbejdes pekuniære Værdi staaar i ligefremt Forhold til Arbejdets litterære Værdi, at Sandheden snarere er omvendt. Der turde være en Overdrivelse deri, men i visse Tilfælde passer det jo.

Dernæst spurgte det ærede Medlem, om § 4 fik tilbagevirkende Kraft. Den lyder saaledes: „Ingen Oversættelse af et Værk maa offentliggøres uden Samtykke af den, hvem Forfatterretten tilkommer.“ Svaret er i Virkeligheden givet i selve Lovforslagets § 37. Der staaar i 2det Stykke: „Dog skal enhver før denne Lovs Kundgørelse paabegyndt Gengivelse, hvis Offentliggørelse efter den hidtil gældende Ret var lovlig, fremdeles kunne afhændes eller paa anden Maade offentliggøres, selv om saadan Offentliggørelse vilde være forbudt efter denne Lov.“ Altsaa, dersom der inden denne Lov træder i Kraft er paabegyndt Oversættelse og Trykning af den og den Bog, er den ikke inde under denne Lovs Beskyttelseskrav.

Dernæst udtalte det ærede Medlem sig om de store populær-videnskabelige Værker, hvis Betydning ikke maa undervurderes, og mente, at det til Brug i disse Værker gjaldt om at faa Ret til at tage Illustrationer fra andre Værker. Der er allerede i § 31 givet Regler for denne Sag, idet der staaar: „Som ulovlig Eftergørelse an-

ses det derimod ikke, at Afbildninger af enkelte Kunstværker til Forklaring af Teksten og i Forbindelse med denne optages i kritiske og kunsthistoriske Arbejder“. Dette er ganske vist enkeltvis taget, men saa staaar der videre i § 14: „Optagelse af enkelte tidligere udgivne mindre Digte eller enkelte af tidligere udgivne Værker uddragne Stykker i et større Hele“ skal ikke betragtes som Krænkelser af Forfatterretten. Efter Loven har man derfor formentlig ikke saa ringe Ret til uden at komme ind under Beskyttelsen at tage til Brug i disse populær-videnskabelige Værker baade Billeder og adskilligt Indhold fra andre Værker.

Det ærede Medlem klagede over, at Viser ikke vare beskyttede. Men der er dog en Beskyttelse for dem. Der findes i § 14 f., som det ærede Medlem ogsaa pegede hen paa, en Bestemmelse om, at „Udførelse af tidligere udgivne Danse eller Sange eller af enkelte mindre Stykker eller Dele uddragne af tidligere udgivne større musikalske Kompositioner, for saa vidt Udførelsen ikke har Karakteren af dramatisk Opførelse“. Denne „dramatiske Opførelse“ skal sikkert ikke forstaaes saaledes, som det ærede Medlem forstod den, at det skulde være en Udførelse i Costume eller saa. „Dramatisk Opførelse“ vil sige, at det, der foredrages, spilles eller sammenspilles. For at nævne et Eksempel, der tydeligt kan betegne, hvad jeg mener, skal jeg nævne Sven Scholanders Maade at foredrage sine Viser. Naar han sang sine Viser, var han ikke kostumeret, men sad eller stod i sin sorte Kjole, og det var dog sikkert en dramatisk Udførelse af Viserne. Det kan vist ikke nægtes. I alt Fald nærer jeg ingen Tvivl om, at Lovforslaget her er at forstaa paa den Maade, at Bestemmelsen gælder Foredrag af denne Art.

Saa skal jeg ganske kort komme ind paa Spørgsmaalet om Grammofoner og Fonografselskaber. De have afgjort ikke haft Lejlighed til at udtale sig, fordi det ikke kunde siges, at de dannede en Korporation af den Art som de øvrige, jeg her har nævnt, og det er meget muligt; at der paa dette Omraade, som er nyt, og som Lovgivningen ikke før har beskæftiget sig særlig med, er nogle Ændringer at indføre i Lovforslaget. Jeg finder ikke Anledning til at gaa dybere ind paa de enkelte Spørgsmaal.

Jeg haaber nu alvorligt, at den Velvillie, der ubetinget er kommen frem i ærede Medlemmers Udtalelser, maa vise sig virksom i det Udvalg, der bliver nedsat,